

се понесоха на вѣнъ и заглѣгнаха въ „Рамна Бука“ къмъ Смолени. Пияни, наситени на скотства, злиѣ турци бѣха напустнали клѣтото село съ закана, да се повърнатъ на утрето пакъ. Тѣ бѣха изредили всѣка по богата кжца и на вѣдъ ги черпѣха, гоцаваха, съ щото се намираше; нейдѣ треперѣха отъ тѣхъ, нейдѣ ги величаяха, нейдѣ ги умоляваха, а нейдѣ бѣгаха, закриваха очи, да ги негледатъ, що вършатъ...

На „Вълчи долъ“ подъ „Бѣлитѣ камъне“ у срѣдъ „Рамна Бука“ Феиза спрѣ да бие тамбурата, развъртѣ се и на часа дигна буенъ огънь, па хищнитѣ бабаити се навъртѣха на колело край огъня, а Абдулла и Даутъ извадиха кафеницитѣ, втичнаха въ огъня чезви да варятъ кафе, че обтегнаха се и проточиха сладострастни манета срѣдъ величавата тишина на таинственната гора. Подъ плавния ленивъ припѣвъ Феиза скоро се обтѣгна и заспа дълбоко. Обтѣгна се и Кючукъ Сюлейманъ, па проточи и той гласъ...

А по небото се бѣха навалили тъмни облаци, гората все по страшно бѣблѣше, далечъ вълци завиха, а туку надъ самитѣ злодѣи, срѣдъ „бѣлитѣ камъни“ зловѣщо забуха скритъ бухалъ. Кючукъ Сюлейманъ се сепна, а ако и Абдула съ Даута бѣха спрѣли своитѣ манета, то безгрижнитѣ зли турци биха чули край бученето на бухала и нечии глухи стжпки по камънчитѣ, биха чули още и цѣкането на нечии курдисвани пушки...

— Ставай, бре Феизо! — викна Кючукъ Сюлейманъ на заспалия Феизъ и го дигна.

— Остай се, ала-северсенъ, Сюлюманъ ага, не гибай ме! — отвърна му мрачно Феиза.

— Що ти е, бе кардашъ Феизо? — почуди се Кючукъ Сюлейманъ.

— Джанъмъ, остай се: спиейки видофъ единъ сонъ, како да бехме отишле у Георгия Лажовъ Царевикъ... и ни кладе онъ по единъ фесъ на глаа цървенъ... Да ни не найде, Сюлюманъ Ага, нѣкое зло...

— Будала не биди, бре Феизо, — махна прѣзрително ржка Кючукъ Сюлейманъ; — удри карадузено!